

Praha-Žižkov, 14. 6. 2020
P. Jareš

Kéž by všichni byli proroky

*Nu 11,4-6.10-20.24-31
1K 14,20-25*

Menšina může mít velký vliv na většinu. Vliv prospěšný nebo škodlivý. Zde se nejprve setkáváme s tím špatným vlivem. Chátru přimíšenou v řadách Izraele popadla žádostivost. Hebrejské slovo zde přeložené jako „chátra“ by se doslovněji dalo přeložit slovem „sběr“ nebo „sebranka“. Šlo pravděpodobně o lidi z jiných národů, kteří vyšli z Egypta společně s Izraelity (viz Ex 12,38). Těmto lidem zřejmě přestala stačit mana, kterou Bůh celému shromáždění poskytoval téměř denně (viz Ex 16). Zatožili po něčem pikantnějším. Začala je honit mlsná. Jejich choutkami se nechali strhnout i Izraelité. Netrvalo dlouho a začali se steskem vzpomínat na potraviny, které byly dostupné v Egyptě. Mana (vypadala snad jako nějaké bílé šupinky a měla nasládlou chuť) jim najednou začala připadat málo výživná. Chtěli maso. Taková sběr, která ostatní strhává na špatnou cestu, se může vyskytnout i v církvi. Nový zákon varuje před falešnými učiteli a falešnými proroky, kteří nabízejí své zavádějící nauky (např. Ř 16,17-20; 2P 2; Ju; 1J 2,19) Překrucují prostou pravdu o Kristu a od Krista nás odvádějí. Kristus je totiž naší manou, kterou nám Bůh každodenně poskytuje. Kristus sám je naším chlebem, kterým se máme sytit skrze víru (viz J 6,48-51). Můžeme se však dostat pod špatný vliv, takže nám Kristus ve své prostotě přestane vyhovovat. Začneme se ohlížet po něčem více vzrušujícím. Nebo možná i po něčem myšlenkově složitějším. Pod vlivem falešných učitelů chtěli kdysi křesťané v Galácii ke své víře v Krista přidat ještě dodržování židovských obřadů (viz Galatským). Vždycky jsme pod nějakým vlivem. Záleží samozřejmě na tom, zda je ten vliv dobrý nebo špatný. To pak bude rovněž určovat jaký - vlastně *čí* - vliv se bude šířit skrze nás.

Izraelité tehdy spustili velký nárek, jakoby prožívali nějaké velké neštěstí. Malé děti dokážou ztropit velký povyk, když nedostanou, co chtějí. Přitom může jít z *pohledu dospělého* o úplné prkotiny. Izraelité se zde skutečně podobají malým náladovým dětem. Však i Mojžíš je ve své stížnosti přirovnává k nemluvnatům. Viděli svou situaci jen z hlediska své momentální chuti a nálady. Takovým duchovním nemluvnatům se někdy můžeme podobat i my, když nejsme spokojeni s Božím zaopatřením. Když nejsme spokojeni s Kristem ukřižovaným jako s naším duchovním pokrmem. Mojžíšovi se chování Izraelců vůbec nelíbilo. Co komu udělal, že musí nést všechny tyhle lidi? Jak má vyhovět jejich novému požadavku? Mojžíš si zde Bohu stěžuje, že Izrael je pro něj příliš těžkým břemenem. Snad bychom mohli jeho situaci přirovnat k situaci dospělého, který je na putovním táboře se samými dětmi a pubertálními výrostky. Přitom zde nešlo o to, že by Mojžíš byl přetížen prací. Už dříve na radu svého tchána vše zorganizoval tak, aby se přímo na něj lidé obraceli jen s těmi nejtěžšími záležitostmi (Ex 18,13-27). Zde však šlo o něco hlubšího. O vnitřní duchovní osamělost. Takovou osamělost - nepochybně mnohem silněji - prožíval kdysi i Ježíš (srov. Mt 17,17; Mk 9,19; L 9,41; J 2,24). Bůh Mojžíšovi nic nevyčítal. Dal mu pokyn, aby ke stanu setkávání shromáždil sedmdesát starších Izraele. Slíbil, že na tyto lidi vloží něco z Mojžíšova ducha. Ponesou břemeno lidu s ním. Pod vlivem Ducha Božího pak mohli situaci vidět podobně jako Mojžíš. Podobně jako Hospodin.

U stanu setkávání pak na oněch sedmdesáti mužích spočinul Boží duch. Jakmile k tomu došlo, začali prorokovat. Mluvili pod vlivem Ducha svatého. Jejich slova nebyla úplně jejich,

byla to slova Boží. Duch svatý sestoupil i na dva, kteří se jaksí zapomněli v táboře. I oni prorokovali. Jozue v tom patrně viděl nekalou konkurenci Mojžíšovu vedení. Mojžíš však vyjádřil přání, aby celý Izrael tvořili proroci. Přál si, aby všem Izraelcům dal Bůh svého Ducha. Pak by přece všichni měli Boží pohled na věc. Pak by ten podnik, kterým byla cesta pouští, nesli všichni společně. Skupina starších, na nichž spočinul Boží duch, zde stojí v protikladu k sebrance, o níž jsme četli na začátku. Skrze ně se mohl šířit zdravý vliv. Vliv Hospodinův.

Božím přáním je, aby se církev Kristova stávala skupinou duchovně zralých lidí. Prostřednictvím víry v Ježíše Krista nám Bůh dává svého Ducha (Ga 3,1-5). A Bible jasně ukazuje, že znovuzrozený člověk může dozrát v člověka duchovního (srov. 1K 2, 14-16 a Ga 6,1). Tedy člověka, který mluví a jedná pod vlivem Kristovým, pod vlivem Ducha svatého. O takovém člověku platí slova apoštola: „... *nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.*“ (Ga 2,20a ČEP) Takoví lidé mají Kristovo smýšlení. A to se samozřejmě odráží i na jejich mluvení, v jejich rozhovorech. „*Čím srdce přetéká, to ústa mluví.*“ (Mt 12,34b ČEP) Když se pak ve společnosti takových lidí ocitne nevěřící člověk, může se stát, že prožije následující: „...*, bude vším, co slyší, souzen a usvědčován, vyjdou najevo věci skryté v jeho srdci, takže padne na kolena, pokoří se před Bohem a vyzná: "Vskutku je mezi vámi Bůh!"*“ (1K 14, 24b-25 ČEP) Něco z toho mohou někdy prožívat noví návštěvníci shromáždění při poslechu kázání. Aniž by to věděl, mluví kazatel o jejich životě, možná dokonce o jejich tajemstvích. A oni se domnívají, že tomu kazateli o nich někdo něco řekl. Možná právě ten, kdo je do shromáždění pozval a přivedl. Ještě si neuvědomují, že za těmi trefnými slovy je Pán Bůh, který zná srdce každého člověka (1Kr 8,39;Jr 17,9n). Mnohem mocnější by však bylo, kdyby se toto nevědomé usvědčování dělo skrze všechny účastníky shromáždění, ne pouze skrze toho, kdo právě káže. A to měl jistě apoštol Pavel na mysli.

Aby tomu tak mezi námi bylo, k tomu samozřejmě potřebujeme být lidmi plnými Ducha svatého. Tedy lidmi, kteří žijí trvale pod Kristovým vlivem. Křesťanský autor Andrew Murray (1828-1917), který kdysi žil v Jižní Africe, k tomuto tématu napsal: „Církev velmi potřebuje jednu věc a o tu musí jednomyslně usilovat: *naplnění Duchem svatým*. Boží vůle je, aby každý věřící byl naplněn Svatým Duchem. Jednotlivý křesťan nebo sbor nemůže žít a pracovat bez tohoto naplnění. Dnes jen málo Božích dětí má tuto zkušenost víry a právě tak je málo těch, kteří po tomto požehnání vědomě touží. Toto požehnání je pro nás připraveno, když o ně doopravdy ve víře stojíme. Stojí mu však v cestě světské smýšlení a sobecké zájmy, zaujímající místo, které právem patří Kristu. Nemůžeme být naplnění Duchem svatým dříve, než jsme hotovi se cele podřídit Kristovu vedení.“¹ Jinými slovy: Čiňme pokání a věrme evangelium! (srov. Mk 1,15; Ga 3,2-6; Ef 1,13n)

¹ D. H. Dolman, *Plnost Ducha svatého v životě křesťana*, Praha 1990, str. 94